

gaa til Grunde ved Veir og Vind uden Hensyn til Skibets Bessaffenhed. Men naar de Herrer toge Hensyn til dem, der gaa til Grunde ved de Herrer's Mangel paa Agtpaagivenhed med deres Lærkesmaskiner og Mergelgrave og tage Hensyn til Lovgivningsmagtens — for at benytte det samme Udtryk, jeg skal ikke sige det tiere — Sløseri overfor den Stand, som har den største Magt i den lovgivende Forsamling, nemlig Landmændene, saa vilde de Herrer ikke være tilbøielige til at gaa saa strengt frem imod en Stand, for hvilken man ikke, naar man ikke ser hen til Ophøvelsen af den indenrigske Skibsafgift, kan paavise en eneste Fordel i Lovgivningen, men stadig det ene Slag efter det andet i Retning af Tilbagegang. Naar man tillige ser hen til Tidernes Ugunst overfor Søfarten, maa man erkjende, at den Stand, der mest trænger til Hjælp, er den, som de Herrer gjerne ville trykke længere og længere ned. Derfor vil jeg sige som Medlem af Udvalget, at jeg har strakt mig saa langt, som jeg kunde, for at gaa med til det Minimum, der er budt i Betænkningen, men naar det Minimum overskrides, kan jeg ikke stemme for Loven. Det er ikke billigt af de Herrer, at de sætte sig til at være høje Dommere over denne Stand, spænd de have feiet lidt for deres egen Dør. Jeg er selv Landmand, og derfor kan jeg selv tage min Del af den Behreidelse, som jeg gjør overfor de Andre, men der vises ikke overfor Landbruget af Lovgivningsmagten den Omfimdethed, som der vises med Hensyn til Mennekeliv overfor Søfarten, og dog naaer man ikke ved disse Bestemmelser at redde en Fjerdepart af disse Mennekeliv, men nok at lægge en Hærsko paa Virksomheden, medens man ved at skarpe Bestemmelserne overfor Landbruget angaaende de Ting, jeg omtalte, vilde naae at frelse adskillige Mennekeliv uden at ruinere de Herrer. Jeg har før været Medforslagsstiller af et Lovforslag til Beskyttelse lige overfor Tyre. Det lykkedes, men kun i meget indskrænket Grad. Men vi skulde blot høre, jeg havde nær sagt det Brøl, der vilde komme fra de Herrer, dersom Nogen vilde komme med Forslag om, at, naar de traf en Tyr paa Gaden til Slagterbænken, skulde de være forpligtede til først at skjære Hornene af den. Det behøves nu ikke engang. Men vi skulde blot høre, hvilken voldsom Modstand der vilde være mod en Lov, der gif ud paa, at, saasnart de omhandlede Dyr havde naaet en vis Alder, skulde de Herrer paa egen Regning sørge for at beskytte Mennekeliv mod deres Horn. Det vilde ikke være vanskeligt ved Binding paa en eller anden Maade, men se, om de gjøre det. Se vi ikke hver fjortende Dag i Bladene, at her i Kjøbenhavn er uventet et Menneke blevet ombragt eller, hvad der er endnu meget værre, livsfarlig saaret ved, at et eller andet af disse Dyr er sluppet løs. Men det er Bagateller overfor deres Mergel-

grave. Det er statistisk opgjort — det er ikke løse Tal, jeg slaar om mig med —, at de Menneker, der forulykke her i Landet mellem Nar og Dag i Mergelgrave, udgjøre et større Antal end de danske Mænd, der drukne i Havet. Ville de Herrer blot lægge Mærke til det. Altsaa, denne Masse Mennekeliv gaar tilgrunde, og de gaa tilgrunde ganske vist ved Mangel paa Agtpaagivenhed fra de Herrer's Side, men ogsaa fra deres Side, som falde i Mergelgravene. Men dem, vi ville beskytte ved denne Lov, kunne vi for Størstedelen aldeles ikke beskytte; thi vi kunne ikke forbyde dem at gaa ud, naar Vinden blæser. Nu kommer jeg til Lærkesmaskinerne. Det er gruopvækkende, at, fordi de Herrer ikke behage at lægge Dækket over Bommen paa Lærkesmaskinerne, blive baade Piger og Drengene ikke blot dræbte — det kunde endda gaa an — men ogsaa lemlestede for Livstid. Det sker ikke paa Søen. Enten mister man Livet, eller ogsaa beholder man Arme og Ben. Nu faae vi i Meteorifaget indført Centrifugen eller en ny Skummemaschine. Vi ville da faae at se, hvorledes det gaar med den. Nu skulle naturligvis Menneker miste Livet, fordi de Herrer ikke ville sørge for Sikkring med Hensyn til disse Maskiner. Der blev for nogle Nar siden udkastet en Tanke om at træffe Bestemmelser til Beskyttelse mod Ulykkestilfælde ved disse Maskiner; men den kaldt bort, og jeg kan tænke mig, at det var, fordi den store Masse af den lovgivende Forsamling hørte til Landbruget. Man antager, at de Bedommende passe paa, men jeg siger, at de Herrer passe ikke paa. Nu siger jeg, at konsekvent var det mere rimeligt, at Landbostanden i Danmark fejede lidt for sin egen Dør som Lovgivningsmagt, spænd den spændte Ben for Sømandsstanden. Jeg tror, at det var temmelig rimeligt. Jeg paastaar, at der gaar flere Menneker tilgrunde ene og alene paa Isen ved den Slags Jorden paa Isen, som ved Politiforanstaltning kunde forhindres. Hvad gjør man der? Man beklager det, hver Gang en Dreng eller en halv Snes Stykker drukne. Og hvor mange Mennekeliv pådelægges ikke mellem Nar og Dag her i Kjøbenhavn ved, at Folk forsømme deres Fortøge om Vinteren? Man overtræder de gjældende Forskrifter hver Dag Aaret rundt. Hver anden Dag brækker En Benet og bliver halt for Livstid, og hver tiende Dag gaar En i Graven. Der kan træffes Foranstaltninger derimod, uden at Folks Næring forhindres. Men jeg skal gaa endnu videre og sige: Er der en eneste Bestemmelse i denne Lov, som figter til at forhindre hele den umaadelige Mængde Ulykker, som ere flete og som ste ved, at Folk gaa ud i Toller og Baade og seile paa Søer og Damme? Er der Nogen, der tænker paa, at Skibsinspektøren skal have Die med dem? Det kan han ikke, de ville drukne alligevel; det forhindres ikke ved denne Lov. Men de Søfolk,